

[Holstein.]

forfjamsket og forvirret den hele Optræden fra Politimyndighedernes Side, takket være den højtærede Justitsminister, her har været. Og da det saa endelig viste sig, hvorledes den offentlige Mening saa paa Toget, og hvor stor en Tilslutning man kunde vente til det, ja, saa var der i Virkeligheden heller ikke noget i Vejen fra Politiets Side, saa marcherede Medlemmerne ind fra alle Leder og Kanter af Byen, og saa samledes de paa Amalienborg Plads i fuldkommen Ro og Orden uden nævneværdige Anstrengelser fra Politiets Side.

Da saa Bondetoget var opmarcheret paa Amalienborg Plads, var det første, der skete, at det bragte Landets Konge en uforglemmelig, enstemmig Hyldest, da han med sin Familie traadte frem paa Balkonen mellem Kl. 9½ og 10. Fra Balkonen sagde Kongen de jævne og enkle Ord til Bønderne: „Det er vanskelige Tider for Land og Folk, saa meget mere gælder det om, at vi alle samles om Løsningen af fælles Opgaver“, og dermed udbragte han et Leve for vort Fædreland. Og efter at være blevet hyldet minutlangt og enstemmigt af 50 000 danske Bønder, modtog Kongen Deputationen.

Og hvad lod saa den højtærede Statsminister Kongen svare Bøndernes Deputation? Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har fremhævet, at Erklæringen er forfattet af den højtærede Statsminister, for den bærer han det fulde konstitutionelle og politiske Ansvar. Landets Konge er udenfor og hævet over denne Erklæring, den har konstitutionelt set samme Karakter som en Trontale ved Rigsdagens Aabning, der oplæses af Kongen. Hvad havde været rimeligere efter den Loyalitets- og Hengivenhedstilkendegivelse fra den danske Bondestands Side over for Landets Konge, end at Statsministeren havde ladet Erklæringen begynde med følgende paa det nærmeste: Det er mig en Glæde at modtage denne Deputation for den danske Landbostand, som det er mig en Glæde at modtage Vidnesbyrd om den Hengivenhed og Tillid til mig og mit Hus, som har faaet saa smukt et Udtryk fra Forsamlingen her paa Amalienborg Plads. Det er vanskelige Tider for Land og Folk, ikke mindst for det danske Hovederhverv, for den danske Landbostand. Desto vigtigere er det, at vi alle samles om Løsningen af fælles Opgaver, til Gavn for vort Fædreland. — Jeg er tilbøjelig til at tro, at det paa det nærmeste havde dækket Kongens Sindelag,

Følelser og Tanker over for Deputationen, og det vilde have svaret til, hvad ikke blot Bønderne, men ogsaa hele den danske Hovedstadsbefolkning med Rette kunde have ventet, at der vilde blive sagt officielt ved den paagældende Lejlighed.

Men hvorledes indleder Statsministeren denne Erklæring? Han siger saa sandelig: Jeg har ikke villet nægte, jeg har ikke villet nægte, at modtage denne Deputation, endskønt den Adresse, som medføres, nævner Udtalelser og Fordringer, som jeg ikke kan tage Standpunkt til. — Statsministeren anser det altsaa ikke blot for tænkeligt, at Kongen kunde nægte at modtage denne Deputation, nej, han finder, det i og for sig havde været rimeligt og naturligt, om han havde gjort det. Og med hvilken Begrundelse? Med den Begrundelse, at Deputationen kommer med en Adresse, der indeholder Krav, som er Krav til Regering og Rigsdag. Med andre Ord, Statsministeren vil lade Naade gaa for Ret, han vil ikke forhindre, at Deputationen bliver modtaget, han vil ikke nægte den Modtagelse af Landets Konge; men i Grunden synes han ikke, at denne Henvendelse til Landets Konge burde have fundet Sted. Jeg vil ikke nægte — det vil sige: med Hensyn til det Spørgsmaal, det her drejer sig om, er det hos mig, Statsministeren, det foregaar, det er mig, der her er Boss, og I har at henvende Jer til mig, men for et Syns Skyld skal jeg lade Naade gaa for Ret, og I skal faa Lov til at henvende Jer til Landets Konge! — Jeg maa give det ærede Medlem Hr. Christmas Møller Ret i, at denne Formulering er lige saa taabelig som taktløs under den foreliggende Situation. Jeg tror, det vilde have været utænkeligt, at en Edvard Brandes eller Ove Rode, end sige en Klaus Berntsen eller en Niels Neergaard havde ladet en Repræsentation for 50 000 loyale danske Bønder faa et saadant Svar af Landets Konge.

Men ikke nok med det, ikke nok med, at Bondestanden skulde lide den Tort fra Statsministerens Side at modtage en Tilkendegivelse om, at egentlig havde det ikke været urimeligt at nægte en saadan Deputation Foretræde for Landets Konge. Da Mødet havde fundet Sted paa Amalienborg, saa blev det yderligere betydet Forsamlingen fra Politidirektøren, at nu kunde den godt forføje sig bort, nu ønskede man den ikke længere paa Amalienborg. Og fra Statsministerens Side var det Tanken og Hensigten, at der overhovedet ikke skulde forhandles, heller ikke fra hans Side, med Deputationen, ikke engang han, der kunde det, og som havde det konstitutionelle An-